

vilde gaa ind paa Refusjon fra Sognekommunen til Amtskommunen, en Bestemmelse, som dog ikke var foreslaaet fra Udvalgets Side. Man foreslog den ikke, idet man mente, at det vilde ligge ganske udenfor vor Fattiglovgivnings Grundsætninger, at paalægge Amtskommunerne et saadant Bidrag. Det blev ganske vist, om man vil, en Begunstigelse særlig for Landkommunerne, men det mente man i Grunden nok kunde forbares ved de virkelige Forhold, idet Forholdet til en vis Grad er det, at Sygekasserne i Landkommunerne trænge til noget større Støtte. Hele dette, ganske vist noget vanstelige, Forhold, er imidlertid det nye Forslag ikke gaaet ind paa, det har bibeholdt Ordningen, saaledes som den var, efter det ældre Forslag. Den nye Paragraf, der i den Henseende var foreslaaet af Udvalget er ikke optaget. Det er efter de Stemninger, der gjorde sig gjældende i Udvalget i Fjor, en Skuffelse for os. — Der er dernæst i en anden vigtig Henseende ikke Samstemning mellem Udvalgets Forslag og det nye Forslag. Jeg siger derved til Varigheden af den Hjælp, Sygekasserne skulle yde, et Punkt, der naturligvis er meget vigtigt for Sygekasserne. Der var i den Henseende stillet Forslag, som gik ud paa i flere Retninger at begrænse Varigheden noget mere, end det tidligere Forslag havde tænkt sig, særlig ved at lade flere Bestemmelser om Sygehjælp ogsaa gjælde om den Pengenhjælp, som skulde ydes, men en saadan Begrænsning er ikke optaget i Lovforslaget i Ar.

Endnu betydeligere ere naturligvis de Differentser, som vedblivende ville være til Stede mellem det nye Forslag og forstjellige Mindretalsforslag, som i Fjor vare fremme i Udvalget, med Hensyn til hvilke det tidligere Udvalgs Flertal altsaa stod paa samme Side som Regjeringsforlagene, det tidligere og det nuværende. Jeg skal nævne nogle af disse Punkter, fordi jeg anser flere af dem som noget af det Væsentligste, noget af det, som vil faae mest Indflydelse under Sagens videre Gang. Jeg vil da først nævne som noget meget væsentligt den Different, der er til Stede mellem det nye Forslag og det Mindretals Anskuelser, der vilde have, at det penunciere Tilskud til Sygekasserne, som jo er et af Hovedpunkterne i Lovforslaget, ikke skal udredes af Kommunerne, men af Statskassen, af forstjellige Grunde, som jeg nu ikke i det Enkelte skal komme ind paa — de stillede sig jo ogsaa noget forstjelligt for de forstjellige Mindretal, medens der var Samstemning mellem dem i Resultatet. Dette mente Flertallet i Udvalget i Fjor ikke at burde gaa ind paa.

Forholdet var efter Forslaget i forrige Aar det, at det principielt forudsattes, at Tilskudet skulde udredes af Kommunerne, men som Obergangstilskud skulde det i 2 Aar udredes af Statskassen og saa efterhaanden gaa over paa Kommunerne. I denne Henseende er der nu stet en Forandring ved det nuværende Forslag, idet hele denne Obergangstilstand, hvor Tilskudet altsaa midlertidig skulde udredes af Statskassen, er opgivet, det bestemmes, at det strax skal være Reglen, at Byrden hviler paa Kommunerne. Jeg vil ikke gaa ind paa en Drøftelse af dette Spørgsmaal, i alt Fald ikke ved denne Leilighed. Jeg mener, at det er naturligt, at det først drøftes i et Udvalg, som jeg antager igjen vil blive nedsat, og dernæst ved den Behandling her i Salen. Det har ogsaa sin naturlige Grund deri, at det ses af det nye Lovforslags Motiver, at den Forandring, der er gjort, staar i Forbindelse med Lovforslaget om en Vikat og Forhøjelse af Staten af Brændevinsbrænding og den i dette Forslag indeholdte Regel, at en betydelig Del af denne Stats Udbytte skal gives til Kommunerne. Det er jo et helt nyt Moment. Jeg skal ikke indlade mig paa nogen Spaadom om, hvilken Indflydelse det maatte kunne faae paa de Mindretalsmedlemmers Stilling, der i Fjor hævdede, at Byrden burde falde paa Statskassen. Det er muligt, at det vil have Indflydelse paa deres Stilling, og at saaledes det nævnte Lovforslag vil kunne rydde Divergenjerne til Side paa dette Punkt. Jeg veed det ikke, men det er i alt Fald et nyt Moment, der er kommet til, og som indeholder Mulighed for en Overenskomst. — Saa er der et andet, meget væsentligt Punkt med Hensyn til Sygekassernes Forpligtelser, som fra nogle Mindretals Side var hævdet, nemlig at Sygekassernes Forpligtelse til at yde Hjælp ikke skulde strække sig over mere end 13 Uger, medens Lovforslaget satte 26 Uger. Det nye Lovforslag er blevet ved de 26 Uger, som ogsaa Udvalgets Flertal i Fjor mente at burde blive staaende ved. Det hænger sammen med, at Mindretallet mente, at i de følgende 13 Uger skulde det nærmest være Opholdskommunen, der skulde udrede Udgifterne, og saa atter for meget langvarige Sygdomme den sædvanlige Forsørgelseskommune, men uden at Hjælpen skulde regnes som Fattighjælp. Her er der ogsaa kommet et nyt Moment til, som maaste vil faae Indflydelse paa Mindretallets Stilling til dette Spørgsmaal. Det er det Forslag til et ny Fattiglov, som er fremsat af den ærede Indenrigsminister i det andet Thing. Der er jo nemlig dert optaget flere